

Иван Вазов
Песни за нея?

Благословена ти бъди¹,
жена, чаровнице омайна,
че в силните ми вля гърди
тревога сладостна и тайна.

Благословена ти бъди
за радостите, що ми даде:
за друг живот ме възроди
и нов човек от мен създаде!

Чрез теб в атаките „на нож“
крилат летя, другарко мила,
че щастъе дава чудна мощ
и Кралимарковата сила!

II

Гори, полета любях,
в небето влюбен бях,
в природата се губях,
додето те видях.

Полюбих те безгласно,
а тям казах: прости!
И днес те любя страстно
с душа, сърце, мечти.

Отечество, на тебе
кръвта съм обещал!
Гальовнице, на тебе
сърцето съм отдал!

III

Помниш ли, кога двамина
се разхождахме в прехлас
из омайната градина
в късния вечерен час?

Самотийте мълчаливи?
Романтичният полумрак?

Бляновете ни щастливи
под надвисналият листак?

Помниш ли ти наште думи?
И аз помня ги сега,
при шрапнелните крушуми
на Кара-су на брега.

IV

– Обичаш ли ме? – аз те питах.
– Не, любя те! – каза ми ти.
И в твоите очи аз прочитях
душа, любов и красоти...

Треперя днес, Невено мила,
при спомена за тез слова:
той мъжество в борби, теглйла,
той радост в скърби ми дава.

Ах, тоз ме спомен не остави
и в боя кървав онзи ден...
Та може ли да се забрави
незабравимото за мен?

V

На всеки миг смъртта ме дебне –
нали в сражения съм аз?
„Прости!“ на тоя свят вълшебни
да кажа негли иде час.

Ще кажа сбогом на небето
на теб, която обичах,
ще спре туптежа на сърцето
и цял мир в мен ще стане прах.

Прахът ми де ще тлей – не питам, –

1. Доставиха ми се писмата на зап. офицер, геройски паднал в една битка с англо-франците. Позволявам си да изиеса пред читателите, в стихотворна форма, някои от най-лиричните места в тия писма, адресирани до любимо лице.

над мен ще расне бурен див...
Но аз безсмъртен ще се считам,
дор в твоят сърце бъда жив.

VI

Когато ми четеш писмата,
помни: под мъртвите слова
трепери на човек душата,
що ти вълшебно окова.

Кога четеш ми редовете,
набързо писани, помни:
те мислени са в гръмовете
на битките, във славни дни.

Помни: в палатката ми бедна
с ръка трептяща съм писал,
но през Беласицата ледна
с духът към тебе съм летял.

VII

Сладка, хубава Невено,
име сладко носиш ти,
колчем бива промълвено,
сладко на душа кънти.

Дето и да съм – мълвя го,
шушна го в съня си аз,
по небесний свод чета го,
чувам го и в бойний бяс!

Сладко то кат любовта е,
като лъх на майски дни,
сладко то кат песента е
на дойранските вълни.

Февруари 1916 г.

КРАЙ

Източник: Словото

Набиране: Калина Григорова и Мартин Митов, октомври-декември 1999

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4926>]